

Člověk člověku člověkem. (úvaha zamyšlení)

Je určitě mnoho lidí na tomto světě, kteří si nejen přejí, ale také se vážně usilují, aby na světě bylo mnohem jasněji, plně panoval řád a nezištná spravedlnost, aby vše mělo jasnější smysl a přirozenou, důslednou logiku. A zejména, aby z niter lidí vanul prohřívající mír provázející jejich každodenní činnost. Prostě, říše míru na Zemi.

Přesto, že odhodlání a snahy bývají velké, ba nezdárka i velmi namáhavé až bouřlivé, i za cenu trápení a dokonce životů, tak nějak se to nedaří. Naopak, jakoby se každé světlo naděje vždy jen na chvíli rozhořelo, aby se zasyčením dřívě nebo později pohaslo a lidský svět se stával ještě hutnější a stále méně srozumitelný. Co na tom, že mnozí opravdoví nadšenci se často kloní k „duchovnímu“, „alternativnímu“ a přirozenému způsobu života, odmítají „pravdy“ soudobé společnosti, když se stejně s odporem anebo i nevědomky nakonec podřídí tlaku samotné civilizace, jejím prostředkům a pravidlům. Neboť i přirozenost nepozorovatelně zhutněla a síly přírody jsou podstatně vychýleny ze svých „drah“ lidským míněním a způsobem života. Dnešní člověk již nežije v řádu přirozenosti, nýbrž ve svém, odděleném světě, světě, jež je ke skutečnému smyslu lidského života nepřívětivý.

Snad by se skutečnost dala přirovnat k jednomu obrazu z díla „Leviathan“, anglického filozofa Hobbesa, obrazu společnosti v *přirozeném stavu*, ve které je **člověk člověku vlkem**. (Homo homini lupus, obrat původně použil Titus Maccius Plautus cca 200 př. n. l.). Hobbes svou knihu napsal (1650) jako reakci na osobní zkušenost s krutou realitou právě probíhající anglické občanské války.

Ostatně jsou zde další podobní myslitelé, často dosti rozporuplní. Lze jmenovat třeba Lockeho a Rousseau, jež charakterizují vztahy lidí v určité civilizované společnosti jako „akt“ tzv. společenské smlouvy slovy:

„Autorizuji a vzdávám se svého práva na sebevládu ve prospěch tohoto člověka nebo tohoto shromáždění pod podmínkou, že se ty stejným způsobem vzdáš svého práva v jeho prospěch a autorizuješ veškeré jeho jednání.“ (Hobbes)

„A takto každý člověk tím, že souhlasí s jinými, aby utvořili jedno politické těleso pod jednou vládou, zavazuje se každému z oné společnosti, že se podrobí rozhodnutí většiny a že je jím zavázán.“ (Locke)

„Každý z nás dává svou osobu a všechnu svou moc pod nejvyšší řízení obecné vůle; a přijímáme zároveň každého člena jako nedělitelnou část celku.“ (Rousseau).

Uvedené citace jsou vyňaty z diplomové práce Právnické fakulty UK z r. 2019, autorky Blanky Petrákové: „POJETÍ SPOLEČENSKÉ SMLOUVY...“. Práce velmi srozumitelně shrnuje to, co je také i dnes hybnou mocí naší demokratické společnosti. Což se dá dále aplikovat do státního uspořádání České republiky v kontextu celosvětového dění. I v kontextu ke skutečným hodnotám života člověka.

Celá věc získává na vážnosti, pokusí-li se hledající nahlédnout na celé toto dění z určité „výše“ a „časoprostoru“. Tedy neomylnými zákony přírody, jež jsou částí vyšších zákonitostí všehomíra. Jsouce „vetkané“ do dějin osudů všech známých civilizací.

Sice se hovoří ve výše uvedeném o „společenské smlouvě“, kterou by měla být i Ústava naší země, s jejím právním systémem v „přirozenosti“ lidského dění – viz ono „člověk člověku vlkem“. Avšak, každé řádné smlouvě má a musí vždy předcházet plně a věcné přezkoumání před oboustranným souhlasem, a to v daném čase a stavu nejen společnosti, ale i stavu související krajiny a dalších okolností. Navíc to, co člověk považuje za přirozené, zdaleka přirozené být nemusí, neboť i největší lidské dílo je jen nepatrností v ohromném celku, v němž zákony pohybu s jejich vlastní mírou projevu, nelze nijak obejít bez vážných důsledků. Kdy i ten vlk je vždy vlkem a člověk vždy člověkem. V přesné zákonitosti a úkolech každého tvora v bytí.

Než, jsou zákony a řád lidské společnosti a řád Života. Řád Života je beze zbytku nadřazen řádu každé lidské společnosti, ať už civilizované nebo tzv. primitivní. A pokud člověk svévolně „zasahuje“ do řádu Života, což je především problém každé civilizace, dostane se mu zpětného úderu.

Ne kvůli potrestání Vyšší Moci, jež zformovala a posiluje celé světy, ale v: „*Vrat' se, odkud jsi vypadl*“ (Zj. Janovo).
Proč tomu tak je?

Protože ve všemohúru panuje tvořivá dvojtvárnost, „kdo jsi a kde jsi“, ve které je člověk jen částí pohybu nezměrného celku. Podřízen zákonům stejnorodosti, zpětného působení a tíže. Stejně jako řádu Spravedlnosti, Lásky a Čistoty. Než, člověk se od narození zákonitě stává také členem občanské společnosti a později občanem. Občina, obec, stát, civilizace jsou vícestranná utváření, jež mají dát občanu možnosti a prostředky, i s jeho přispěním, aby se vyvíjel jako člověk. Tedy nejen jako pozemský člověk ve svém tělesném uzpůsobení, ale především jako niterný člověk. Avšak člověk a občan jsou dnes dvě různé kategorie lidského bytí. A tak se lidství (člověčenství) a občanství utváří v dost odlišných souvislostech. Člověk je dílem vyšších zákonitostí, má svůj druh vývoje, práva a povinnosti vůči Vyšší Moci. Občan je produktem „společenské smlouvy“, kterou si zformovali způsobem svého života a stanovili sami lidé, svými představiteli ve společenském uspořádání, tedy státní mocí.

Než, způsob stanovení má také své neomylné zákonitosti, jež dávají člověku v občanské společnosti buď nezralá a zjištná omezení, anebo jej posilují v rozmachu skutečného člověčenství v díle krajin planety Země. Jaký je stav niterné zralosti člověka, taková je jeho společnost.

Slovo **člověk**, má a musí formovat jasný obraz svého původu. „**Čelo věk**“ znamená „**čelem vpřed do věků**“. Jinak řečeno, chci-li se stát vpravdě člověkem, musím své úsilí směřovat **vpředem**, vetkáním se, do přirozenosti krajiny Země, jež je v proudech Stvoření, aby mé kročeje směřovaly do věků. Tedy po odchodu z této země postupně do stále zářivější a hbitější věčnosti bytí. To člověk musí sám, především jádrem svého nitra, neustále usilovat a stávat se součástí vyššího rozměru života, v čemž mu může a má pomáhat občanská společnost svými přiměřenými nástroji, občinou a podpůrným řádem.

Ale jak je tomu dnes, kdy člověk je odváděn od smyslu vlastního života a poután jen k tomu ryze pozemskému? Žel to poutání již dávno „spustilo“ vyšší řád zákona tíže. Člověk tímto ztrácí své jméno, stává se především občanem a postupně v něm mizí schopnost povznesení a tvůrčí radosti. Pod pláštíkem práv, rozumové prosperity, blahobytu a přebytku nepotřebných věcí s nevyváženými či docela mylnými rozhodnutími. A sílící moc zákon tíže jej zbavuje možnosti niterného rozvoje na úkor silného rozvoje jednostranné rozumové a zjištné činnosti. Nadvláda pozemského rozumu nad vládou „subtilního“ nitra však způsobuje pozemské hutnění a další poutání. Ano, v pozemském je to rozumné, ale v niterném je to úpadek. Což docela trefně vyjadřují výše uvedené citace myslitelů.

Nahlédněme dále do obrazů formující síly pojmů.

Stát je dnes určitá forma občanské společnosti. První státy byly tzv. městské státy a ty měly vždy svá nějaká pravidla. Mocenská politika a pozemská chtivost jedinců a skupin časem zformovaly způsoby moci. (Mimořadně anglicky příkladně je město „city“, jeho občané „citizen“, v latině je občan „civil“).

Společenské uspořádání, pro úrovně státu, možno charakterizovat:

Na počátku lidství, coby prvobytně pospolnou společnost. O tom toho víme velmi málo, ale když se člověk vcítí do přírodních kmenů, příkladně Himbů v Africe, příliš nezasažených naší civilizací, jako by se mu po něčem zastesklo....

- Pak jsou zde krutovlády, jež zpravidla vznikají násilným pokořením jiných lidských skupin, odlišného způsobu života a myšlení, a to pozemskou silou, násilím. Zdánlivě nižší formou krutovlády jsou i rozličné diktatury a také vměšování se do forem „společenských smluv“ států s odlišným uspořádáním a odlišnou mentalitou. Tuto „nálepku“ si nese celá staletí i kolonialismus a různé formy imperialismu.
- Dále monarchie, či království, se způsobem vlády „vyvolených“ jedinců. Za pomoci tlaku vývoje světonázorů a náboženství, které byly a jsou blíže či vzdáleněji přirozenosti zákonů Vyšší Moci. Ne nadarmo existuje rčení: „z Boží vůle král“. Ovšem skutečnost byla téměř vždy a je vzdálena „na míle“ od pojmu „Boží vůle“.
- Aristokracie, feudálové, či oligarchie, vláda skupiny majetných či „vyvolených“, jež určovala lidu společenskou smlouvu. Mimořadně „ari“ je původně odvozeno od Ariju - světlých (nemá ale nic společného s fanatismem ani fašismem, nýbrž jen se zářivým stavem nitra)

- Demokracie, tzv. vláda lidu, kdy pomocí voleb zdánlivě svobodných volí lid své představitele, kteří pak stanovují strukturu „společenské smlouvy“, práva a povinnosti občanů. Kdy ale mýtus svobody, společenská postavení a vláda směnného prostředku - peněz, jsou žel „hnacím motorem“. Je demokracie „sociální“ a demokracie „kapitálu“ a ... „volnomyšlenkářství“.
- Anarchie. Což jsou jisté formy občanských nepokojů a „potyček“ k uvolnění z područí. Různé větší či menší revoluce, povstání, demonstrace a stávky, a to ve formách davového neklidu anebo i dosti rozsáhlé a krvavé.

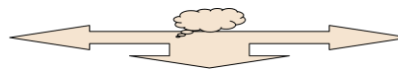
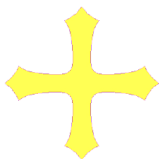
Anarchie a krutovláda spojují kruh rozmanitosti „ideologií“ úpadku člověka a jeho lidství. Kalením a hutněním niterného pohybu a klesáním do úrovní strnulejších souvislostí, nepříznivých však pro skutečný rozvoj lidského života. Často ústící ve války.

Výše uvedené formy nastolování „společenských smluv“, v proměnných prvcích vzájemné kombinace, mají ale vždy svůj obsah. Dá se říci, mají svou „ideologii a teorii“. Avšak **ideologie a theorie**, v řádu Vyšší Moci, jsou jednoznačně pojmy a živé obrazy pro „směřující k Bohu“- I_Deus, stejně jako „krácející k Bohu“- Theo(s) _RI...! Je-li ideologie či teorie spojena jen s pozemskostí a pohybem v ní, pak použití uvedených slov je oddělující od nezměrného celku, plně pak v zákonu tíže. Bez možnosti niterného povznesení. Jsou tedy jen tížícími slovy. Stejně jako nemohoucnost ztuhlých státních aparátů, které mají formy a obsah společenských smluv uvádět do života a dohlédnout na jejich dodržování v trvalém zlepšování. Ne, že by to vůbec nefungovalo, ale jak a kam to vlastně směřuje...?

Klíč k pochopení takto formovaných občanských společností, civilizací, a jejich směrů bytí, vyjma společenství prvobytně pospolného, je v postupném oddělení se tvora, jménem člověk od smyslu svého života, převažujícím vlivem zákona tíže. Neboť lidské nitro není již přirozenou povznášející a posilující pozemskou silou. Nemá přitažlivé sílíci spojení s Výšinami svého skutečného původu. Takový „člověk“ žel už o něm neví, nemá ani představu, neboť ji nemá co vyvolat. Ano, Slunce „svítí“ a podporuje různými formami život všech bytostí i tvorů na zemi, ale lidské slunce nesvítí. Nevyzařuje, aby dalo duchovní vláhu všem tvorům a bytostem na zemi, jež tvorů, jménem člověk, daly vše potřebné pro jeho existenci a vývoj. Není zde srdečný dík za dar života, nýbrž jen převažující chtivost s různorodými druhy představ, strachu a obav o své utlačené já, což můžeme ale nazvat jistou formou osobní krutovlády. Pravá nezištnost, vlídnost a vstřícnost tím ... umřela.

Žel ani lidským slovům „nezištnost“ a „vstřícnost“ již není dána jejich povznášející moc, jež je tvůrčí silou niterně silných. Jsou sice různá uskupení, jež chtějí pomáhat, pomáhají ale jen slabším a různě postiženým. Skutečnému procitání a k zesilování niter slabých vskutku pomáhá jen málokdo. Neboť pomáhající často nebývají tak nezištní a vstřícní, jak se to na první pohled jeví, ale často jsou vázání osudem k mnohým slabým a postiženým a odčítají si svá dřívější provinění a dluhy. Také cítí mnohdy i jisté zadostiučinění, když o druhé mohou pečovat dle svých představ a s pomocí darů a prostředků často od jiných. Skutečně silný však vždy hledá a bude hledat všezahrnující harmonii posilující **soulad** s bytím. Proto **vláda** nitra, vláda duchovního jádra skutečného člověka.

Lidská činnost pozemského člověka je dnes jako těžce zdeformovaný kříž života. Místo harmonie, tedy vlády (od pojmu sou_**lad**) lidskosti na této Zemi, „vládné“ bezduchá slabost a bohaté řinčení vším pozemským. Zdeformovaný „kříž“ to vyjadřuje vodorovným ramenem pozemskosti, jež kolonizuje zemi a její tvory a bezostyšně se rozšiřuje až za „hranice“ sluneční soustavy. Dokonce v představách o další kolonizaci planet, za velkého, místy neduživého, vědění o tajemstvích vesmíru. Ve svislém rameni pak, dolní část je nádorově zbytnělá a připoutána k zemi. Horní část svislého ramene kříže, mající symbolizovat niterně duchovního úsilí a povznesení, nesměřuje vlastně nikam...neboť světlo nitra je mdlé, zamžené.

A tak se stále silněji projevuje zákon tíže ... oddělení se od povznášející síly (lásky) Vyšší Moci. To je vlastně pád lidskosti do úrovní nízkého bytí. Ovšem prvotní příčinou není bytnění pozemského myšlení a činů, ale absence niterní síly, jež teprve dělá **člověka** vědomým **člověkem**. Neboť zvířetem a to ani vyšším, není a být nemůže.

Proto není možné v dnešním způsobu civilizovaného světa všeobecně dělat zásadní reformy ani žádné skutečně trvalé budovatelské aktivity. Ani ne ve vztahu k bližním a lidem vůbec, neboť se tím posiluje převážně letitá občanská roztržičnost, hutnění a další upadání mravů a smyslu věcí nejen ve státnictví, ale i v kultuře, sportu, občanské vybavenosti.... Vlastně, ve všem.

Jedinou cestou je niterné procitnutí a povznesení se člověka, jako jedince, do jemnější a pronikavější úrovně bytí, kde teprve začíná být člověk člověkem. Kde síla přírodních sil se „otevívá“ jeho osobnosti a on jasněji „vidí“ jak věci jsou a mají být. Začíná mít postupně podíl na duchovním, niterném, slunci, aniž by chtěl být oním věhlasným a obdivovaným „světloňosem“. Až pak se rozzáří všem a jako slunce zasvítí. Maje podíl na povznesení světla života.

K uvedenému je nutno doplnit, že Prozřetelnost Výšin „vloží“ do jedné části lidského pokolení mocný dar. Tím je přirozená schopnost člověka, skutečné ženy, zprostředkovávat sílu povznesení, aniž by o to musela v potu tváře usilovat. Stačilo, aby tento dar ve svém nitru nechala plně rozkvést a nenutila se, pod „vahou“ zákona tíže dělat činnosti, jež jí nepřísluší. Ne, že by je nezvládla lépe než muž, ba naopak, ale kdo pak asi má zprostředkovat bytostnou krásu a intimní sílu povznesení, když se žena veřejně angažuje v předních funkcích, příkladně ve vedení a správě státu?

Ona totiž přílišná veřejná aktivita ženy, utlačuje onen dar vyšší bytostnosti a tím i blokuje zprostředkování vyšší inspirace a povznesení celé společnosti. Prostě tak jako žena má schopnost přivádět nová pokolení na tento svět, tak má také pronikavou schopnost zprostředkovat a přivádět na tento svět krásu, půvab, čistou touhu po ušlechtilosti a velkým činům. Veřejná prezentace, nevhodné odívání, poodhalování se a chování, silně kalí tato životodárná vyzářování. Žena tím i niterně trpí....

Tento svět s jeho nesmyslnou a globální civilizací není nutností, ale omylem, s průvodními projevy nedostatků, nemocí a velikášského chování se nás lidí vůbec.

Jen nahlédněme a učme se už konečně třeba od rostlin. Rostou a prosperují nahoru, ke Slunci. Nepotřebují růst ani na západ ani na východ. A podíl na jejich úrodě je v drtivé většině dílem bytostí přírody a nikoli jedině úspěchem pracovitého občana....

Jiným a ještě pronikavějším příkladem může být život včelstva. Ta patří, ve vztahu ke způsobu jejich chovu, k tvorům nejbližše přírodě. Jak úžasná dělba práce, břitká obranyschopnost, řád a efektivnost panuje na jejich díle. Mají z toho užitek a zároveň dávají květenství, kromě opylování, i sílu svého vyzářování. A nad každým takovým včelstvem „bdí“ světlá bytost – jménem „včelí královna“. Nevytvářejí žádný odpad a jsou radostí bytí. Představme si jen na chvíli, kdyby jim tvor, jménem člověk byl podoben, avšak svým sebevědomým utvářením v úkolu na zemi.... Ano, dnešní včelař, občan, má včely jako předmět své činnosti, proto včelstva trpí a často hynou. Ale až včelař pochopí, že ve skutečnosti včely mají jeho, coby povznášející pomoc, ne on je, svět se vděčně pousměje.

Tento svět, lidský svět, zjevně musí prožít velkou nouzi. Ale tu nouzi nevyřeší hlasováním, bouráním, konferencemi, všelikými rekonstrukcemi a moderními záplatami. Ani veškerými výtobytky vědy a techniky, jdoucími zhusta proti přirozenosti, nýbrž jen **povznesením** svého nitra nad „zdi“ vlastní strnulosti. A to už v tomto světě. Neboť říše míru nemůže být smysluplně budována ve stávajícím způsobu světa, přeplněném všelikým odpadem a ješitností. A každá přicházející nouze je v podstatě velká pomoc v poslední chvíli, neboť dá vždy možnost pocítit člověku jeho utlačené nitro. Tím vznikne možnost úpěnlivé niterné prosby o čínorodé propojení se s mocí strany skutečného Majitele a tvůrčími silami této Země.

Neboť pouze povznesení povznáší a prozařuje, nikoli naše ponížená vůle o představě lepšího světa. To povznášející vyzářování pak působí i na jiná lidská nitra, která až v nouzi a prosbě procitají. Člověk se stává člověkem v přirozenosti a to stávání se je proudem nezištné sounáležitosti k životu, tvorům i k jinému člověku. „Člověk člověku člověkem“!

Pevnou a okřídlenou holí na cestu do říše míru budiž každému toužícímu po jasu ...

Slovo Syna Člověka.

V Komni 28. 3. 2021